



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1972/2018
31.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и ББ, оба из ..., чији је заједнички пуномоћник Марина Перић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца АА изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 216/18 од 13.04.2018. године, у седници одржаној 31.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца АА изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 216/18 од 13.04.2018. године у ставу првом и трећем изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судске јединице у Инђији П1 49/17 од 30.10.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужилаца и обавезана тужена да исплати на име разлике између исплаћеног и припадајућег додатка – увећања на плату за рад у сменама за период од 01.01.2014. године до 01.02.2016. године тужиоцу АА 183.225,06 динара, са законском затезном каматом од 23.09.2017. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате 60.678,66 динара; тужиоцу ББ на име законске затезне камате на износ накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, који су исплаћени након доспелости за период од 01.01.2014. године до 15.01.2015. године 6.742,81 динар и обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова поступка плати 119.452,53 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима поступка до исплате, док је преостали део захтева тужилаца за накнаду трошкова поступка у износу од 93.297,47 динара, а који чини разлику између траженог и досуђеног износа и захтев за исплату законске затезне камате на досуђен износ трошкова од дана пресуђења до дана извршности одлуке, одбијен је, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 216/18 од 13.04.2018. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу и одбијен захтев тужиоца АА за исплату додатка на плату за рад у сменама за период од 01.01.2014. године до 01.02.2016. године у износу од 183.225,06 динара, са затезном каматом од 23.09.2017. године до исплате и обрачунате затезне камате у износу од 60.678,66 динара, као и захтев за накнаду трошкова поступка у износу од 119.452,53 динара, са затезном каматом од дана извршности до исплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијена је жалба и потврђена првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженој на име трошкова жалбеног поступка плате 12.000 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац АА је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Тужена је дала одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао другостепену пресуду у побијаном делу применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), и нашао да ревизија тужиоца АА није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац АА је радник Полицијске станице у ..., у Полицијском одељењу у ... и у периоду од 01.01.2014. године до 01.02.2016. године радио је у сменама по 12 часова, тако што је првог дана радио у смени од 8,00 до 20,00 часова, потом у смени од 20,00 до 8,00 часова, наредни дан је слободан, односно два дана након ноћне смене, чиме се завршавао сменски рад у оквиру тог турнуса. У поједином периоду смене су се мењале два дана, прва смена (почев од 7,00 часова), два дана друга смена (од 15,00 до 23,00 часова) и два дана трећа смена (од 23.00 до 7,00 часова). На основу налаза и мишљења судског вештака утврђено је да је тужена увећање плате за сменски рад тужиоцу АА вредновала применом коефицијента од 0,145 од основице и у складу са тим обрачунавала и исплаћивала увећану плату, да то увећање не одговара увећању плате од 28,6 % и да је разлика мање обрачунате зараде по основу сменског рада за период од 01.01.2014. године до 01.02.2016. године 183.225,06 динара, а обрачуната затезна камата 60.670,66 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца АА, налазећи да овај тужилац основано захтева исплату додатка на плату по основу рада у сменама у висини од 28,6% од основице, док је другостепени суд нашао да закључак првостепеног суда није заснован на правилној примени Закона о полицији, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио захтев овог тужиоца.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца АА, правилно закључивши да овај тужилац нема право на додатак на плату по основу сменског рада у висини од 28,6% од основне плате, будући да му је као запосленом са континуираним радом у сменама, додатак на плату по том основу вреднован кроз коефицијент плате (0,145) и да се на њега не односи одредба члана 147а. Закона о полицији.

Чланом 146. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 63/09, 92/11, 64/15) који је био на снази до 05.02.2016. године, прописано је да запослени имају право на плату која се састоји од основне плате, додатка на плату и пореза и доприноса из плате (став 1), основна плата састоји се од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (став 2). Одредбом члана 147а став 1. тачка 3. истог закона прописано је да запослени има право на додатак на плату за рад у смени – 28,6% од основне плате, ако ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено.

Имајући у виду да је цитираним одредбама закона додатак на плату за рад у сменама предвиђен само уколико запослени ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено, што у овом случају није реч, јер је тужилац континуирано радио у сменама, то му овај додатак не припада. Стога је, правилно другостепени суд закључио да право на увећање од 28,6% од основне плате имају само запослени који немају континуирани рад у сменама, већ у сменама раде повремено. Њима се увећање плате обрачунава за сваки сат рада у смени, управо из разлога што им овај додатак није узет у обзир приликом вредновања послова радног места, због чега није урачунат ни укупан коефицијент за обрачун плате. Насупрот њима запосленима код тужене, који у континуитету раде у сменама, у укупан коефицијент за обрачун исплате плате интегрисан је коефицијент за рад у сменама у висини од 0,145, због чега нема услова за увећање за 28,6 % по истом основу.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда и да тужилац, који континуирано обавља послове по сменама доведен је у неравноправан положај у односу на запослене који само повремено обављају послове по сменама што је супротно члану 23. став 2. Универзалне декларације о људским правима и Уставу Републике Србије, који забрањује дискриминацију по било ком основу. Процент увећања плате од 28,6% прописан чланом 147а Закона о полицији намењен је запосленима који раде на пословима на којима се сменски рад уводи повремено. То је додатак на плату који није узет у обзир при вредновању послова радног места због тога што за то радно место није предвиђен рад у сменама. Увећање плате се обрачунава на сваки сат рада ако запослени који нема сменски рад повремено ради у сменама. Тужиоцу је рад у сменама изражен кроз коефицијент за обрачун плате при вредновању послова радног места и исплаћује му се за сваки месец. Како је нередовност у раду на неким радним местима стални услов рада и тако је вреднована кроз коефицијент, а на неким местима није стални услов рада већ се уводи повремено, то ни запослени на тим радним местима нису у истом положају. Стога је неосновано указивање на право запослених на једнаку зараду за исти рад или рад исте вредности коју остварују код истог послодавца.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић